

Ένα βαθύ ψυχολογικό παιχνίδι - βάνουσο.

Spiegel Bestseller

ARNE DAHL

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΙΑ ΤΕΣΣΕΡΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ Ι

Ο Σαμ Μπέργκερ ήταν μόνος. Ήταν νύχτα. Ένιωσε την καλοκαιρινή ζέστη που είχαν κατακρατήσει τα τούβλα καυτή στην πλάτη του καθώς έριχνε μια ματιά πίσω από τη γωνία. Πάνω από τον θαμνοφράχτη μπόρεσε να δει, σε απόσταση, το γειτονικό σπίτι. Μοναχικό, πάνω σ' ένα ύψωμα, πίσω από μια συστάδα δέντρων – σκοτεινότερο κι από την ίδια τη νύχτα.

Ήταν η φωτεινότερη των εποχών του χρόνου. Η νύχτα δεν διαρκούσε πάνω από καμιά δυο ώρες. Αλλά η νύχτα ήταν αυτό που χρειαζόταν. Χρειαζόταν το σκοτάδι. Γιατί στο σκοτάδι υπήρχε η αλήθεια.

Ο Μπέργκερ πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε. Πέρασε σκυφτός από την τρύπα που είχε εντοπίσει στον θαμνοφράχτη και συνέχισε στον ανήφορο για το ύψωμα. Σαν σίμωσε στη συστάδα των δέντρων, έβγαλε το πιστόλι από τη θήκη στον ώμο.

Η νύχτα αυτή του Ιούνη ήταν ασυνήθιστα σιωπηλή, όλοι οι ήχοι που άκουγε ήταν δικόι του ήχοι. Στην ερημιά το μόνο που υπήρχε ήταν η αδιαμφισβήτητη μυρωδιά καλοκαιρινής νύχτας.

Διέσχισε προσεκτικά τη συστάδα δέντρων, έλεγξε τριγύρω για κάμερες ασφαλείας, δεν είδε τίποτα. Δεν υπήρχε κάτι να δει άλλωστε. Η νύχτα κάλυπτε τα πάντα. Αλλά δεν μπορούσε να βγάλει τον φακό και να τον ανάψει. Όχι ακόμη.

Παρά τις δυσκολίες κατάφερε να πλησιάσει αθόρυβα το

κτίριο. Δεν μπορούσε να δει τι χρώμα είχε, ούτε καν από τι υλικά ήταν φτιαγμένο.

Σταμάτησε για λίγο, ένωσε την κρυάδα του πιστολιού στο στήθος του, τη ζεστασιά του τοίχου στην πλάτη. Η ανάσα του έγινε κανονική.

Στον βαθμό βέβαια που υπήρχε κάτι κανονικό πια.

Μια ματιά πίσω από τη γωνία. Μόλις που διέκρινε μια σκάλα υπογείου που φαινόταν να σταματάει σε μια πόρτα κάτω από το επίπεδο του εδάφους. Έβγαλε τον φακό, χαμήλωσε την ένταση του φωτός όσο έπαιρνε, έστρεψε τη δέσμη προς τον τοίχο του σπιτιού, μετά κάτω στο έδαφος ώστε να κάνει την ανταύγειά του αόρατη για όποιον μπορεί να στεκόταν και να παρακολουθούσε πίσω από τα σκοτεινά τζάμια των παραθυριών που βρίσκονταν λίγο πιο πάνω.

Ο Μπέργερ πλησίαζε αθόρυβα ως τη σκάλα του υπογείου, κινούνταν εντελώς αθόρυβα. Προχώρησε με την ίδια προσοχή προς τα κάτω, αθόρυβα πάντα, αθόρυβα. Κι ακόμα πιο αθόρυβα έσπρωξε το αηδόνι, το διαρρηκτικό εργαλείο, στην κλειδαριά. Έψαξε για πείρους και ακίδες· τα βρήκε, πίεσε με περισσή προσοχή το πόμολο της πόρτας προς τα κάτω. Άνοιξε χωρίς τον παραμικρό ήχο την πόρτα.

Ήταν λες και το θεοσκότεινο άνοιγμα της πόρτας έβγαλε ανάσα, μια ανάσα αέρα με μυρωδιά θείου που αναδιδόταν από άγνωστες τρύπες της κόλασης. Κι έπειτα η ανάσα έπαιρνε μάλλον μια μυρωδιά αντισηπτική, κλινική. Έκανε ένα βήμα προς τα μέσα, σταμάτησε, έσκυψε, το όπλο προτεταμένο, το ίδιο και ο φακός.

Του πήρε εντούτοις αρκετό χρόνο για να διακρίνει έστω και το παραμικρό. Αν κάποιος είχε στήσει ενέδρα εκεί κάτω, σίγουρα θα 'ταν νεκρός τώρα.

Είχε γίνει η μόνιμη επωδός του –έτσι το ένιωθε– το ξάφνιασμα ότι ήταν ακόμη ζωντανός.

Φάνηκε τελικά το δωμάτιο μέσα στο οποίο βρισκόταν. Έπιανε όλο τον υπόγειο χώρο της μονοκατοικίας. Ένας χώρος αναψυχής που είχε μετατραπεί σε χώρο νοσηλείας. Στη γωνία ένα κρεβάτι με κάποιου είδους αναπνευστήρα, ένα ηλεκτρικό αναπνευστικό αμαξίδιο, ένας περιπατητήρας με το σχετικό στατό ορού.

Ένας χώρος άδειος. Νυχτερινά άδειος.

Η αλήθεια υπήρχε μέσα στο σκοτάδι.

Κάπου μέσα στο σκοτάδι.

Έβαλε το πιστόλι ξανά στη θήκη του, αύξησε την ένταση της δέσμης φωτός στον φακό του, φώτισε τριγύρω, έψαξε. Το σκοτάδι, η μαυρίλα, τον τύλιγε, τον έκλεινε από παντού γύρω του. Η λάμψη του φωτός έμοιαζε να μη φτάνει μέχρι κάτω στο δάπεδο. Σαν να σταματούσε μεσοδρομίες, να συναντούσε αντίσταση και σαν να έμενε, τρόπον τινά, στον αέρα.

Ο Μπέργερ κινούνταν με τη νωθρότητα ενός βραδύποδα. Προσπέρασε τον περιπατητήρα, η σακούλα του ορού τρεμόπαιξε από το ρεύμα αέρα που δημιουργήσε η κίνησή του, πέρασε δίπλα από το αμαξίδιο, ήταν κοντά στο κρεβάτι τώρα, στον σιωπηλό αναπνευστήρα που έμοιαζε να έχει παγώσει στη μέση μιας κίνησης. Ήταν λες κι όλος εκείνος ο μαύρος αέρας ήταν μεταδοτικός, κορεσμένος από βακτήρια. Σαν να βρισκόταν μέσα σ' ένα μεσαιωνικό θεραπευτήριο την εποχή της πανούκλας.

Πέρασε ώρα. Έφαχνε κάτι που δεν ταίριαζε.

Ένας ήχος τελικά τον έκανε ν' αποφασίσει. Ένα από τα προσεκτικά του βήματα ακούστηκε διαφορετικά, ακριβώς δίπλα στο κρεβάτι. Έκανε μπρος και πίσω μερικές φορές. Το φαινόμενο επαναλαμβανόταν κάθε φορά.

Έσκυψε στο δάπεδο. Όντως υπήρχε μια πολύ λεπτή γραμμή πάνω στον λινότάπητα, μια μικρή χαραμάδα που εκτεινόταν και κάτω από το κρεβάτι. Έσπρωξε προσεκτικά το νοσοκομειακό κρεβάτι στο πλάι και φάνηκε ένα τετράγωνο.

Ήταν φτιαγμένο με πολλή μαστοριά. Η χαραμάδα στο πάτωμα είχε πλάτος χιλιοστού και δίπλα υπήρχε ένα μεγαλύτερο χαλί. Το οποίο λογικά το είχαν για να καλύπτουν την καταπακτή.

Διότι πρέπει να ήταν σίγουρα καταπακτή.

Και τότε δεν καλύπτει το χαλί την καταπακτή;

Όταν βρίσκεται κάποιος εκεί κάτω.

Ο Μπέργκερ μάταια προσπάθησε να εμποδίσει εκείνο το ρίγος που διέτρεξε όλο το σώμα του. Αντικαταστάθηκε από μια τερατώδη αίσθηση ντεζαβού καθώς έσκυβε δίπλα στην καταπακτή για να βρει κάποια λαβή.

Όχι πάλι, όχι άλλο ένα γαμημένο υπόγειο στη ζωή του.

Η χειρολαβή ήταν ενσωματωμένη στον λινόταπητα με πολύ έξυπνο τρόπο. Την έπιασε με το αριστερό χέρι, στο δεξί κρατούσε το πιστόλι και στο στόμα τον φακό. Έπειτα σήκωσε αργά και προσεκτικά την καταπακτή. Είδε το συμπαγές ηχομονωτικό υλικό να προεξέχει κατά μήκος της ξύλινης κατασκευής. Έστρεψε τη δέσμη φωτός του φακού κάτω σε μια σκάλα που τέλειωνε σ' έναν διάδρομο. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι ζωής εκεί κάτω.

Αναδύθηκε μια μυρωδιά χωματίλας και τάφου από το υπόγειο κάτω από το υπόγειο.

Ο Μπέργκερ αναστέναξε βαριά, κοίταξε ψηλά στην οροφή. Ξαφνικά η ζωή τού φάνηκε σαν κάτι πολύτιμο, κάτι που επιθυμούσε διακαώς να διατηρήσει. Σχεδόν σαν ένα φυσικό αντικείμενο, κάτι που μπορούσε να πιάσει απαλά με το χέρι. Έπειτα άρχισε να κατεβαίνει με τον φακό στο ένα χέρι και το πιστόλι στο άλλο.

Δεν ήταν πολλά τα σκαλοπάτια μέχρι κάτω στον υπόγειο διάδρομο. Πατούσε στο καθένα με όλες τις αισθήσεις του σ' επαγρύπνηση. Όσπου έφτασε κάτω. Ήταν σαν χωματίνο δάπεδο.

Στενόχωρα ήταν, το ταβάνι χαμηλό. Σχεδόν η ίδια αίσθηση

με τις υπόγειες σήραγγες Κου Τσι έξω από τη Σαϊγκόν, τις οποίες κάποτε είχε διασχίσει έρποντας πάνω στη νεανική του απερισκεψία και έπαρση. Και είχε πανικοβληθεί. Οι φίλοι του αναγκάστηκαν να τον τραβήξουν έξω. Και τότε ήταν απλώς τουρίστες, τίποτα περισσότερο.

Όπως ακριβώς στο Βιετνάμ, το πέρασμα στένυε όλο και περισσότερο. Δεν είχε κάνει πολλά μέτρα κι όμως η οροφή είχε ήδη χαμηλώσει δυσάρεστα, οι τοίχοι είχαν πλησιάσει επικίνδυνα. Στο τέλος ούτε καν σκυφτός δεν μπορούσε να περπατάει. Αναγκάστηκε να γονατίσει, να συνεχίσει πια στα τέσσερα για να το διασχίσει.

Πανικό είχε πολύ καιρό να νιώσει. Ούτε τώρα πανικοβλήθηκε, αλλά ένιωθε την παρουσία του, τη στενή του εγγύτητα. Τα δάχτυλα των χεριών τσουγκράνιζαν το στρώμα του χώματος, τα γόνατά του γδέρνονταν. Όσο κι αν φώτιζε με τον φακό μπροστά του, τέλος δεν έβλεπε πουθενά. Μήπως κατέληγε απλώς σαν σε χοάνη χωρίς διέξοδο;

Ο Μπέργκερ αναγκάστηκε να σταματήσει. Έκλεισε τα μάτια. Συγκεντρώθηκε. Όχι, δεν θα επέστρεφε στην κατάσταση που ήταν στο Κου Τσι. Ήταν μεγάλος άντρας πια.

Άντρας με αρκετές εμπειρίες.

Άνοιξε πάλι τα μάτια. Έπιασε τον φακό που τον είχε αφήσει κάτω, συνέχισε.

Τώρα είχε φτάσει στο σημείο να κινείται σαν φίδι, να σέρνεται κυριολεκτικά. Ένιωθε ήδη τη ράχη του να έχει καταματώσει από το γδάρσιμο στην οροφή. Το οξυγόνο έδειχνε να στερεύει, ανάσαινε όλο και δυσκολότερα. Δεν υπήρχε χώρος γύρω του, ένιωθε πως ήταν τόσο φαρδύς και τόσο ψηλός όσο και η σήραγγα. Και σαν να μην ήταν πια μόνος στο στενό πέρασμα, ο πανικός ήρθε κι άρχισε να σέρνεται δίπλα του, κολλητά· μόλις γύριζε το κεφάλι του, θα μπορούσε να τον εισπνεύσει.

Ακριβώς τη στιγμή που το μέσα του ετοιμαζόταν να εισπνεύσει τον πανικό, συνέβη κάτι. Εντελώς απροσδόκητα το πέρασμα διευρύνθηκε προς όλες τις κατευθύνσεις, δημιουργήθηκε αίφνης χώρος για όλα τα άκρα. Σαν να είχε γίνει για να κινηθεί ξανά γρηγορότερα.

Έπειτα από μερικά γρηγορότερα συρσίματα, το γεγονός καθαυτό έκανε τον Σαμ Μπέργερ να σταματήσει. Ήταν σαν να είχε γίνει ακριβώς γι' αυτό. Ξεφύσησε και έφεξε μπροστά του. Υπήρχε μια πόρτα στο τέλος του περάσματος. Μια πόρτα σε σχεδόν κανονικό ύψος. Όλα του τα ένστικτα του έλεγαν να κινηθεί προς τα εκεί και γρήγορα. Όλα του τα ένστικτα – εκτός από ένα.

Το ένστικτο του αστυνομικού.

Αυτό από το οποίο δεν θα ξέφευγε ποτέ, κι ας τον είχαν απολύσει, ας τον είχαν παραπετάξει. Ήταν το ένστικτο που του έλεγε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

Φώτισε με τον φακό του ψηλά, μετά μπροστά, δεξιά κι αριστερά. Μετά κάτω.

Κάτω, στο χωμάτινο δάπεδο.

Το οποίο δεν υπήρχε πια.

Το μόνο που υπήρχε ήταν μια τάφρος, ένα χαντάκι. Μια τρύπα. Και απείχε πέντε εκατοστά μπροστά από το αριστερό του χέρι. Αν είχε συνεχίσει δέκα πόντους ακόμα, θα είχε πέσει κατευθείαν μέσα του.

Το χαντάκι είχε φάρδος κάτι παραπάνω από μέτρο. Δεν θα είχε την παραμικρή πιθανότητα να μην πέσει μέσα του αν συνέχιζε.

Κάτω στο χωμάτινο δάπεδο, σ' ένα μέτρο βάθος, υπήρχαν πέντε παράλληλες λάμες μαχαιριών που έμοιαζαν κοφτερές σαν ξυράφια. Τοποθετημένα από τη μια πλευρά της τάφρου μέχρι την άλλη.

Αν ο Σαμ Μπέργερ είχε ακολουθήσει τα ένστικτά του και

ορμούσε προς την πόρτα, θα είχε κατακρεουργηθεί με τον φριχτότερο τρόπο. Μέλη θα αποκόβονταν από άλλα μέλη.

Μια πυρωμένη οργή πήρε σχήμα και μορφή μέσα του. Κατάφερε να τη δαμάσει, να την ελέγξει ενώ πηδούσε, με τη μεγαλύτερη προσοχή, πάνω από τη θανάσιμη τάφρο.

Μπορούσε να στέκεται σχεδόν όρθιος τώρα, είχε ήδη βάλει τον φακό στο στόμα και είχε βγάλει το διαρρηκτικό μαραφέτι όταν πρόσεξε ότι η πόρτα άνοιγε προς τα μέσα. Τότε έβαλε ξανά το αηδόνι στην τσέπη.

Προφανώς δεν περίμεναν να φτάσει κανένας ενδεχομένως απρόσκλητος επισκέπτης ως εδώ, μια που η πόρτα ήταν αποδεδειγμένα μια κατασκευή της κακιάς ώρας. Δεν τινάχτηκε πέρα, όχι, απλώς έγινε κομμάτια όταν εκείνη η πυρακτωμένη οργή εφαρμόστηκε στον έξω κόσμο.

Ο άντρας στο μηχανήμα κωπηλασίας καθόταν με την πλάτη στραμμένη προς τον Μπέργερ και τραβούσε με όλη του τη δύναμη. Τα ακουστικά που κάλυπταν τ' αυτιά του είχαν αναμφισβήτητα ηχομόνωση.

Ο Μπέργερ πήγε εκεί, τράβηξε τ' ακουστικά από το κεφάλι του άντρα και τον σήκωσε από την κωπηλατική με το ένα χέρι. Πλησίασε στο πρόσωπο του άντρα και κάρφωσε το επίμονο βλέμμα του σ' εκείνη την καθαρότατη μορφή τρώμου.

Ο Μπέργερ βρυχήθηκε κατάμουτρα στον άντρα:

«Πόσο μακριά κάποιος είναι έτοιμος να πάει για μια γαμημένη ασφαλιστική απάτη, που να πάρει ο διάβολος;»

Επέτρεψε στον εαυτό του να χτυπήσει τον άντρα τόσο που λίγο έλειψε να τον κάνει κομματάκια. Κι ενώ ο άντρας έπεφτε σαν άδειο σακί πάνω στο μηχανήμα κωπηλασίας, ο πανικός πρόλαβε και κατέλαβε τον Σαμ Μπέργερ. Με χέρι τρεμάμενο έβγαλε τις παλιές χειροπέδες του και έδεσε τον άντρα στο μηχανήμα κωπηλασίας, το οποίο ήταν βιδωμένο στο πάτωμα.

Μετά έριξε τριγύρω μια ματιά σε αυτό που έμοιαζε, καταπώς φαινόταν, με υπόγειο γυμναστήριο για κάποιον που προσποιούνταν τον παράλυτο. Δεν υπήρχε άλλη διέξοδος.

Η κλειστοφοβία εμπόδιζε την αναπνοή του Μπέργερ. Τον κατέκλυσε εκείνος ο τρόμος, όπως τότε στο Κου Τσι. Έπρεπε να πάρει αέρα.

Όρμησε έξω από τη συμπαραλιασμένη πόρτα, κατάφερε να πηδήξει πάνω από το θανάσιμο χαντάκι, πίεσε τον εαυτό του, με την ενέργεια που του έδινε ο πανικός, να περάσει από όλα τα στενότερα τμήματα του περάσματος, έφτασε χωρίς να έχει πάρει μιαν ανάσα στη σκάλα, ανέβηκε τρέχοντας, έφτασε στο ψεύτικο δωμάτιο του ανάπηρου, ανέβηκε και τ' άλλα σκαλιά του πρώτου υπογείου με φόρα και μετά πήρε μία από τις βαθύτερες ανάσες της ζωής του.

Το γλυκό χαμόγελο της καλοκαιρινής νύχτας είχε αρχίσει να προβάλλει μέσα από το σκοτάδι. Ο Μπέργερ κάθισε σε μια πέτρα και ένωσε τη νύχτα να χαμογελάει σαρκαστικά.

Δεν ήταν να γίνουν έτσι τα πράγματα.

Για μια σύντομη στιγμή είχε δύο οικογένειες, μια παλιά και μια καινούργια. Είχε όλα όσα ποθούσε μπροστά του. Είχε επιτέλους πατήσει στη γη. Και ένα εξάμηνο μετά αιωρούνταν σ' έναν χώρο κενότερο από όσο ποτέ άλλοτε.

Ως σύμβουλος ασφαλείας. Επί το απλούστερον, ιδιωτικός ερευνητής.

Σκέφτηκε τα δίδυμα αγόρια του. The still point of the turning world – Το σταθερό σημείο ενός περιστρεφόμενου κόσμου.* Δωδεκάχρονα πλέον. Τα είχε πάρει πίσω. Είχαν γυρίσει πίσω. Η αμείλικτη φωνή της πρώην συμβίας του αντήχησε στην καλοκαιρινή νυχτιά: *Χέστηκα αν είσαι επιχειρηματίας τώρα, μπάτσος*

* Βλέπε το σημείωμα του μεταφραστή στο τέλος.

θα παραμείνεις ψυχή τε και σώματι, κι αυτό θα μας πεθάνει όλους. Η φυγή της οικογένειας από τη Στοκχόλμη, η κηδεμονία από την οποία είχε παραιτηθεί εδώ και χρόνια. Οι σπάνιες, γεμάτες ένταση συναντήσεις. Ίσως να πήγαιναν όλα καλύτερα. Αν και αμφέβαλλε. Σύντομα θα έμπαιναν στην εφηβεία.

Κι εκείνη η γαμημένη η επιχείρηση του έτρωγε όλο τον χρόνο. Για να μην αναφερθούμε στα λεφτά. Το πόσο κόστιζε να ξεκινήσεις μια επιχείρηση. Ή ότι δεν είχε άλλες υποθέσεις πέρα από ασφαλιστικές απάτες.

Έστρεψε το επίμονο βλέμμα στο ουράνιο στερέωμα που έπιανε να φωτίζεται σιγά σιγά. Έμεινε έτσι για κάμποση ώρα. Έπειτα έβγαλε μια χιλιοδιπλωμένη φωτογραφία από την εσωτερική τσέπη του.

Απεικόνιζε μια γυναίκα, μια ξανθιά με δυναμικό αλλά θλιμμένο βλέμμα, ένα βλέμμα που έμοιαζε να εκλιπαρεί για συγγνώμη. Στεκόταν σε κάποιο αεροδρόμιο, ένα αεροσκάφος έμοιαζε έτοιμο να μπει μέσα από το τεράστιο πανοραμικό παράθυρο πίσω της. Η γυναίκα φαινόταν να μιλάει. Και κοιτούσε κατευθείαν στην κάμερα.

Την κρατούσε και την κοιτούσε τόσο πολύ, ώστε η απεικόνιση ν' αποκτήσει ζωή. Η γυναίκα στη φωτογραφία άρχισε να κινείται. Το αεροσκάφος πίσω από την πλάτη της πλησίαζε όλο και περισσότερο. Και όταν η γυναίκα μίλησε, το έκανε με τη φωνή της Μόλι Μπλουμ: Δεν μπορώ, Σαμ, πραγματικά δεν μπορώ. Χρειάζομαι ηρεμία και γαλήνη. Περισυλλογή, σιωπή.

Μετά έγιναν όλα σιωπηλά. Τρομακτικά σιωπηλά.

Όσους ήχους άκουγε ο Σαμ Μπέργκερ, προέρχονταν από τον ίδιο. Μέχρι που το θεικό κελάηδημα ενός αηδονιού διαπέρασε την καλοκαιρινή νυχτιά.

Ίσως να υπήρχε λίγο τραγούδι ακόμη στον κόσμο.

**Ο ΣΑΜ ΜΠΕΡΓΕΡ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΑΠΟΓΝΩΣΗ.
Η ΜΟΛΙ ΜΠΛΟΥΜ ΕΧΕΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΕΙ ΑΠΟ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΓΗΣ.
Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΟΥ ΚΑΛΕΙΤΑΙ ΝΑ ΕΡΕΥΝΗΣΕΙ ΘΑ
ΤΟΝ ΟΔΗΓΗΣΕΙ ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ.
ΤΩΡΑ ΟΜΩΣ ΕΧΟΥΝ ΜΠΕΙ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΗΣ
ΡΩΣΙΚΗΣ ΜΑΦΙΑΣ.**

Έξι μήνες μετά τα γεγονότα του *Πέντε συν τρία* ο Σαμ Μπέργκερ είναι οθολόναχος. Έχει χάσει το «σταθερό σημείο του περιστρεφόμενου κόσμου» – τους δίδυμους γιους του και τη Μόλι που είναι έγκυος μάλιστα στο παιδί του. Μετά από παρότρυνση της Ντεζίρέ Ρούσενκβιστ θα επισκεφτεί μια ψυχοθεραπεύτρια που ειδικεύεται στη θεραπεία θυμάτων εγκληματικών ενεργειών. Όταν μία από τις ασθενείς της απαχθεί από αγνώστους θα ζητήσει από τον Σαμ, ο οποίος πλέον εργάζεται ως ιδιωτικός ερευνητής, να αναλάβει την υπόθεση. Όσο προχωράει την έρευνά του τόσο πιο βαθιά βυθίζεται σε μια σκοτεινή ιστορία που φτάνει δεκατέσσερα χρόνια πριν – όταν η Μόλι Μπλουμ ήταν ακόμη μια μυστική αστυνομικός που είχε παρεισφρήσει σε ένα παρακλάδι της ρώσικης μαφίας. Τώρα πια δεν είναι μόνο η αγνοούμενη γυναίκα που κινδυνεύει, αλλά και η ίδια η Μόλι... Πόσο ακριβό είναι το τίμημα της ελευθερίας;

**Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΩΝ
ΜΠΕΡΓΕΡ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΜ**

Είναι βέβαιο ότι θα σφίγγετε τις γροθιές σας από την αγωνία. Αυτό το μυθιστόρημα κάνει σαφή ακόμα μια φορά τον λόγο που αυτός ο Σουηδός είναι ένας από τους πιο επιτυχημένους συγγραφείς αστυνομικών.

Ruhr Nachrichten

ISBN: 978-618-03-2670-3

9 786180 326703

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82670

metaixmio.gr